Luzsicza István

Egy idill vége

Kegyelettel Szebeni Ferencnek,
a Kisalag SC néhai elnökének

az ütött-kopott kisalagi futballpályával szemben
egyik napról a másikra bezárt a drukkerek kiskocsmája
majd gyors átépítés után egy-két meccsel később
már be is üzemelt egy aprócska fagylaltospult

s az addig sörtől és indulattól habzó szájú törzsszurkolók
onnantól hideg édességet nyalogattak az oldalvonal mellett
a szotyolahéjat is gondosan oldalt köpködték s évődve érdeklődtek
az előttük futkosó partjelző kétes zászlólengetései felől

a sípot is csak azért fújta félre a spori mert ő is emberből van
az ellenfél hentesszerű balbekkje is tapsot kapott a labdát
kivételesen eltaláló becsúszásáért – s a környező kisboltokig
elzarándokló sörisszákat a fagyit nyalók intették csendre

ám a piaci rést nem volt nehéz felfedezni
s a kereslet-kínálat egyensúlya várt-váratlanul helyreállt:
a pálya mögötti viharvert sarokban jelentéktelen presszó nőtt ki
hova meccs előtt-után és szünetben újra hömpölyögve vonult a nép

onnantól ismét pattantak a kupakok s felpezsgett a fröccs
és szabályosan szerelt a legsutább hazai hátvéd is
lesről indult a leggyorsabb vendégcsatár
s faultok nélkül labdához nem juthatott rivális

a népítélettel játékvezető és asszisztense sem dacolhatott
ősi hivatását űzve megint sűrűn csuklott édesanyjuk
s olykor felmerült hogy rendőrt vagy mentőt kellene hívni
vagy elég ha majd úgyis kihívják ezek egymást

Luzsicza István (1975) költő, kritikus, szerkesztő. Fóton él.

mígnem a földes-gazos játéktér régi türelmi ideje lejárt
a hivatalosságok leszedették az összegraffitizett kapukat
ma a kispadokat hol a szél hol az alvégi pajkos ifjúság borogatja fel
s a foghíjas csapat messze bérelt műfüveken kap irgalmatlan zakókat

az összetört öltözőablakokon ki-bejár a nagypályás Idő
kivénhedt gólvágó kit már csak a legöregebbek ismernek fel
a fagyizó is lebontva – s nem maradt más
csupán a kocsma ott hátul s a kérdés hogy mi ért véget és mikor

Nagypénteki hókörforgó

dédapámat
az első *ilyen* nevűt
nagypénteken temették
pedig lehetett volna
akár még két évtized is
mire mehetett volna –
március vége volt
télies tavaszelő
és a gyászos délelőttre
kiszakadt a hófelhő

nagyfiam
az ötödik *ilyen* nevű
nagypénteken született
pedig lehetett volna
akár még két hét is
mire jöhetett volna –
április közepe volt
pulóveres tavaszi éj
de a lehűlő dicső reggelre
előpötyögött a hó

azóta minden
nagypénteki havazáskor
kutatom a jelet
mi micsoda és
mennyit is jelent
arról vall-e
hogy valahol valaki
éppen korán megy
valahol valaki
éppen korán jön

vagy arról-e
hogy volt valaki
akinek épp megszületik
az ükunokája
lesz valaki
akinek épp
az ükapját temetik
volt valaki
akinek épp
az ükunokáját temetik
lesz valaki
akinek épp
ükapja születik